

Sygn. akt I C 393/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2017 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa K. P. (1), M. P. (1)

przeciwko (...) R., Ł.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) R., Ł. na rzecz powoda K. P. (1) kwotę 23.500,000 zł (słownie: dwadzieścia trzy tysiące pięćset złotych) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% od dnia 11 lutego 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku, w wysokości 8% od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,

zasądza od pozwanego (...) R., Ł. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 23.500,000 zł (słownie: dwadzieścia trzy tysiące pięćset złotych) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% od dnia 11 lutego 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku, w wysokości 8% od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,

oddala powództwo w pozostałym zakresie,

zasądza od pozwanego (...) R., Ł. na rzecz powoda K. P. (1) kwotę 3.592,00 złotych (słownie: trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,

zasądza od pozwanego (...) R., Ł. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 3.592,00 złotych (słownie: trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 393/15

UZASADNIENIE

Małoletni powód – K. P. (1), reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego w osobie ojca J. P. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego określonego jako (...), R., (...), Ł. na swoją rzecz kwoty 23.500,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 446 § 4 k.c. oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik przedstawiciela ustawowego powoda wskazał, iż w dniu 24 października 2009 roku, na drodze publicznej między miejscowościami D. – M., kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), B. S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc z nadmierną i niedostosowaną do warunków drogowych prędkością, podczas pokonywania łuku drogi w prawo spowodował zjechanie kierowanego pojazdu na lewy pas ruchu. Tym samym doprowadził do zdarzenia swojego pojazdu z nadjeżdżającym pasem lewym samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W wyniku tego zdarzenia pasażer pojazdu kierowanego przez B. S. – D. P. – brat powoda – doznał rozległych obrażeń ciała i zmarł w dniu 29 października 2009 roku. Sprawca zdarzenia B. S. wyrokiem karnym Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 27 stycznia 2011 roku, w sprawie II K 93/10, został uznany winnym popełnienia przedmiotowego czynu i na podstawie art. 177 § 2 kk skazany.

Powód, reprezentowany przez (...) S.A. zgłosił stronie pozwanej roszczenie tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata. Decyzją z dnia 7 września 2010 roku pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 5.000,00 złotych, a następnie decyzją z dnia 27 grudnia 2010 roku pozwany przyznał na rzecz powoda dalszą kwotę w wysokości 1.500,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią brata. W dniu 27 listopada 2013 roku powód, reprezentowany przez (...) S.A., zgłosił pozwanemu ponownie roszczenie na kwotę 30.000,00 złotych. Decyzją z dnia 31 grudnia 2013 roku pozwany odmówił uznania roszczenia powoda. W piśmie z dnia 18 czerwca 2014 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Pełnomocnik przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda wskazał, że w chwili śmierci brata miał 6 lat, a ich relacje były bliskie. Starszy brat często zajmował się powodem, chętnie się z nim bawił, był autorytetem dla niego oraz wzorem do naśladowania. Powód był w niego bardzo zaopatrzony i uwielbiał z nim spędzać czas. Mieszkali w jednym pokoju i dzielili się wszystkim.

Powód – M. P. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego określonego jako (...), R., (...), Ł. na swoją rzecz kwoty 23.500,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 446 § 4 k.c. oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 24 października 2009 roku, na drodze publicznej między miejscowościami D. – M., kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), B. S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc z nadmierną i niedostosowaną do warunków drogowych prędkością, podczas pokonywania łuku drogi w prawo spowodował zjechanie kierowanego pojazdu na lewy pas ruchu. Tym samym doprowadził do zdarzenia swojego pojazdu z nadjeżdżającym pasem lewym samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W wyniku tego zdarzenia pasażer pojazdu kierowanego przez B. S. – D. P. – brat powoda – doznał rozległych obrażeń ciała i zmarł w dniu 29 października 2009 roku. Sprawca zdarzenia B. S. wyrokiem karnym Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 27 stycznia 2011 roku, w sprawie II K 93/10, został uznany winnym popełnienia przedmiotowego czynu i na podstawie art. 177 § 2 kk skazany.

Powód, reprezentowany przez (...) S.A. zgłosił stronie pozwanej roszczenie tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata. Decyzją z dnia 7 września 2010 roku pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 5.000,00 złotych, a następnie decyzją z dnia 27 grudnia 2010 roku pozwany przyznał na rzecz powoda dalszą kwotę w wysokości 1.500,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią brata. W dniu 27 listopada 2013 roku powód, reprezentowany przez (...) S.A., zgłosił pozwanemu ponownie roszczenie na kwotę 30.000,00 złotych. Decyzją z dnia 31 grudnia 2013 roku pozwany odmówił uznania roszczenia powoda. W piśmie z dnia 18 czerwca 2014 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Powód wskazał, że w chwili śmierci brata miał 14 lat, a ich relacje były przyjazne. Brat był dla powoda autorytetem, zawsze chciał być podobny do niego. Brat był dla niego najlepszym przyjacielem, z którym mógł o wszystkim porozmawiać i wszystko mu powiedzieć. Powód bardzo przeżył śmierć swojego starszego brata, a gdy dowiedział się o jego śmierci rozplakał się i nie mógł w to uwierzyć.

Sprawa z powództwa M. P. (1) przeciwko pozwanemu (...), R.,(...) o zadośćuczynienie, została zarejestrowana pod sygn. akt I C 394/15.

Postanowieniem z dnia 29 października 2015 roku, wydanym w sprawie I C 394/14, Sąd Rejonowy w Człuchowie na podstawie art. 219 kpc zarządził połączenie sprawy ze sprawą o sygn. akt I C 393/14 z powództwa K. P. (1) przeciwko (...), R., (...), Ł. o zapłatę – do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia i prowadzić je pod sygn. akt I C 393/15.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Przyznał, że wypłacił M. P. (1) i K. P. (1) kwotę w wysokości po 6.500,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W ocenie pozwanego kwota ta jest adekwatna i dlatego roszczenie powinno zostać oddalone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2009 roku, na drodze publicznej między miejscowościami D. – M., kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), B. S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc z nadmierną i niedostosowaną do warunków drogowych prędkością, podczas pokonywania łuku drogi w prawo spowodował zjechanie kierowanego pojazdu na lewy pas ruchu. Tym samym doprowadził do zdarzenia swojego pojazdu z nadjeżdżającym pasem lewym samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawca zdarzenia B. S. wyrokiem Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 27 stycznia 2011 roku, w sprawie II K 93/10, został uznany winnym popełnienia przedmiotowego czynu i na podstawie art. 177 § 2 kk skazany.

bezsporne, nadto dowód: dokumenty w aktach II K 93/10 - protokół oględzin miejsca wypadku 2 – 12, pismo z dnia 8 grudnia 2009 roku k. 95 – 96, wyrok Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 27 stycznia 2011 roku k. 254.

W wyniku zdarzenia samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ deformacji, która spowodowała rozległe ciężkie uszkodzenia ciała pasażera pojazdu kierowanego przez B. S. – D. P. – brata powódki. Zapięcie pasów bezpieczeństwa nie uchroniłyby poszkodowanego przed doznaniem tych obrażeń.

Poszkodowany - D. P. (1) w dniu 24 października 2009 roku został przewieziony do Szpitala (...) w C., gdzie zmarł w dniu 29 października 2009 roku.

bezsporne, nadto dowód: dokumenty w aktach II K 93/10 - pismo z dnia 8 grudnia 2009 roku k. 95 – 96, opinia biegłej sądowej D. P. k. 123 akta I C 583/15.

W chwili śmierci poszkodowany D. P. (1) miał 18 lat i był starszym bratem powodów M. P. (1) i K. P. (1). Do czasu rozpoczęcia nauki w szkole średniej mieszkał on wspólnie z powódką i pozostałymi członkami rodziny. W wieku 16 – 17 lat poszkodowany D. P. (1) rozpoczął naukę poza miejscem zamieszkania. Wówczas przyjeżdżał jedynie w weekendy.

bezsporne

W chwili śmierci brata powód M. P. (1) miał 14 lat i pomimo różnicy wieku rodzeństwo łączyły bliskie relacje.

D. P. (1) był dla powoda najlepszym przyjacielem, z którym mógł porozmawiać o wszystkim oraz autorytetem. Powód chciał być podobny do brata.

Bracie zajmowali wspólnie pokój i dużo czasu spędzali razem. Mieli wspólną pasję – motoryzację. D. P. (1) zabierał również powoda do swoich znajomych, kolegów, grał z nim w piłkę i wyjeżdżał na ryby. Pomagał bratu w różnych sytuacjach życiowych oraz w nauce. Uczył go różnych rzeczy, a mianowicie, jak rąbać drzewo, czyścić piec.

D. P. (1) z racji tego, że był starszy opiekował się powodem, ponieważ ich rodzice pracowali.

Powód M. P. (1) przed śmiercią brata D. P. (1) nie sprawiał problemów wychowawczych rodzicom, był dobrym uczniem.

bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka H. P. 00:05:32 k. 108v, 00:11:47, 00:16:20 k. 109, świadka A. P. 00:21:07 k. 109, 00:25:35, 00:32:40 k. 109v, por. wyjaśnienia powoda M. P. (2) 00:08:18 k. 71v.

O wypadku drogowym powód M. P. (1) dowiedział się od swojego ojca J. P. (1). D. P. (1) przez kilka dni przebywał w szpitalu i wówczas powód wraz z rodzicami odwiedzał go. O śmierci brata dowiedział się od matki A. P.. Był w szoku, płakał i nie docierała do niego ta wiadomość.

Powód przez okres około miesiąca miał problemy ze snem.

Powód załamał się, zamknął w sobie, stał się milczący, cały czas spędzał w pokoju, nie chciał się uczyć, zaczął wagarować. Kłócił się z rodzicami. Odczuwał i nadal odczuwa brak kogoś komu może się zwierzyć. Wpadł w złe towarzystwo, zaczął zażywać narkotyki i alkohol.

Po śmierci brata powód nadal zajmuje ten sam pokój, który zajmował z bratem D. P. (1).

bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka H. P. (2) 00:08:31 k. 108v, 00:11:47 k. 109, zeznania świadka A. P. 00:25:35, 00:32:40 k. 109v, nadto wyjaśnienia powoda M. P. (1) 00:08:18, 00:10:50, 00:13:13 – 00:16:04 k. 71v.

Małoletni powód – K. P. (1) był najmłodszym bratem D. P. (1). W chwili śmierci D. P. (1) miał 5 lat. Pomimo dużej różnicy wieku bracia często bawili się w chowanego, grali w piłkę, układali klocki, kąpali się w basenie. D. P. (1) nauczył powoda jeździć na rowerze.

Powód był rozpieszczany przez brata, który opiekował się nim i troszczył o niego. D. P. (1) był dla powoda zarówno bratem, jak i ojcem, dlatego też między nimi były najbliższe relacje.

Powód zawsze czekał na brata, na przyjazd autobusu, gdy ten rozpoczął naukę w K.. Gdy D. P. (1) przyjeżdżał z internatu, to powód zawsze z nim spał.

bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka H. P. (2) 00:05:32 k. 108v, 00:14:19, 00:16:20, 00:21:07 k. 109 00:28:20 k. 109v, 00:36:43 k. 110, wyjaśnienia przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda J. P. (1) k. 00:02:39 k. 82, 00:04:47, 00:11:13, 00:15:16 k. 82v, 00:20:21 k. 83.

O wypadku drogowym małoletni powód dowiedział się od matki A. P.. Odwiedzał brata z rodzicami w szpitalu i próbował z nim rozmawiać. D. P. (1) zapewniał K. P. (1), że wyzdrowieje i że będą razem grać w piłkę.

Po śmierci brata K. P. (1), pomimo że niewiele rozumiał, ze względu na wiek, budził się w nocy i płakał, chodził smutny, przygnębiony, nie chciał z nikim rozmawiać, nie chciał bawić się z dziećmi, jeść w szkole, na przerwach stał pod ścianą. Tęsknił za bratem, oglądał jego zdjęcie, które nosi obecnie cały czas.

bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka A. P. 00:28:20 k. 109v, por. wyjaśnienia przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda J. P. 00:04:47, 00:07:08, 00:15:16 k. 82v.

Powodowie regularnie jeżdżą na cmentarz i uczestniczą w mszach rocznicowych. Po śmierci brata D. P. (1) rodzeństwo bardziej do siebie przyległo.

bezsporne, por. wyjaśnienia przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda J. P. 00:11:13 k. 82v, 00:18:35 k. 83.

Powodowie zgłosili stronie pozwanej roszczenie z tytułu zadośćuczynienia za śmierć brata. Decyzją z dnia 7 września 2010 roku pozwany przyznał na rzecz powodów kwotę po 5.000,00 złotych, a następnie decyzją z dnia 27 grudnia

2010 roku pozwany przyznał na ich rzecz dalszą kwotę w wysokości po 1.500,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią brata.

W dniu 27 listopada 2013 roku powodowie, reprezentowani przez (...) S.A., zgłosili pozwanemu ponownie roszczenie o kwotę 30.000,00 złotych. Decyzją z dnia 31 grudnia 2013 roku pozwany odmówił uznania roszczenia powodów. W piśmie z dnia 18 czerwca 2014 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

bezsporne, nadto dowód: pisma k. 4 – 8, decyzje k. 20-22 akta szkodowe (...), pismo k. 8, decyzje k. 20 – 21 akta szkodowe (...).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w całości zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że D. P. (1) poniósł śmierć w związku z obrażeniami jakie odniósł, jako pasażer, w zdarzeniu drogowym w dniu 24 października 2009 roku oraz, że sprawca wypadku drogowego, B. S. posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. Pozwany zresztą nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 24 października 2009 roku, a jedynie twierdził, że wypłacone powodce świadczenia w toku postępowania likwidacyjnego jest adekwatne do rozmiaru krzywdy oraz sytuacji życiowej.

Wobec powyższego, skoro podstawa roszczenia nie była sporna, to rozstrzygnięcie sprawy sprowadzało się wyłącznie do ustalenia, czy kwota wypłacona powodce przez pozwanego ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego była adekwatna, jak również, czy są podstawy do uwzględnienia przyczynienia się poszkodowanego D. P. (1) do zaistnienia wypadku oraz wystąpienia śmiertelnych skutków tego zdarzenia z uwagi na kwestie zapięcia czy też niezapięcia pasów bezpieczeństwa.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określa umowa, z tym że w przypadku umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów, umowa stron nie może wprowadzać dalej idących ograniczeń zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela niż wynikający z przepisów prawa regulujących ten stosunek prawny. Na mocy tych przepisów jedynym dopuszczalnym ograniczeniem odpowiedzialności jest suma gwarancyjna. Zgodnie bowiem z treścią art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U z 2003r. nr 124, poz. 1152) odszkodowanie to ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej, która jednak nie może być niższa niż określona w tym przepisie dolna granica. Granice odpowiedzialności ubezpieczyciela zakreśla więc zakres odpowiedzialności sprawcy szkody – składniki szkody i zasada odpowiedzialności są tak samo określane jak przy ustalaniu obowiązku odszkodowawczego jej sprawcy. Stosunek wynikający z umowy ubezpieczenia OC ma bowiem charakter akcesoryjny wobec cywilnoprawnego stosunku odszkodowawczego, jaki może zaistnieć pomiędzy sprawcą szkody a poszkodowanym, z tym że co do zasady zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela nie może być wyższy od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego, tj. dłużnika z bezpośredniego stosunku zobowiązaniowego (porównaj: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku – OSNC z 2004 roku, nr 4, poz. 51 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 września 2003 roku I ACa 452/2003 Lex Polonica Maxima).

Określenia pojęć szkody i odszkodowania sprawcy szkody dokonać należy na gruncie kodeksu cywilnego. Z przepisu art. 361 § 2 k.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody przez jej sprawcę, przy czym szkoda rozumiana jest

jako różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło (porównaj uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2001 roku – OSNCP z 2002 roku, nr 5 poz. 57). Nie oznacza to jednak bezwzględności obowiązku zwrotu wszystkich poniesionych przez poszkodowanego sum wydatkowanych w związku z zaistniałym zdarzeniem wywołującym szkodę. Osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest bowiem zwrócić poszkodowanemu tylko wydatki celowe, ekonomicznie uzasadnione poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 roku – OSNCP z 1973 roku nr 6, poz. 111, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 roku – OSNC z 2003 roku, nr 1, poz. 15). Z racji akcesoryjności świadczenia wobec odpowiedzialności sprawcy szkody taki sam zakres świadczenia ciąży na zakładzie ubezpieczeń z tytułu umowy OC.

Dochodzona w niniejszej sprawie należność obejmowała roszczenie powódki o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w związku ze zdarzeniem, które miało miejsce w dniu 24 października 2009 roku, a zatem w stanie prawnym obowiązującym po nowelizacji art. 446 k.c. dokonaną ustawą z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustaw – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 116 poz. 731). Dodany w wyniku tej nowelizacji § 4 do art. 446 k.c. przewiduje wprost możliwość przyznania przez sąd najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Rozstrzygając w przedmiocie zadośćuczynienia sąd musi rozważyć całokształt okoliczności sprawy, należy więc brać pod uwagę zarówno obiektywne okoliczności świadczące o rozmiarze krzywdy, tak jak stopień pokrewieństwa, wiek zmarłego i poszkodowanego, indywidualne stosunki między zmarłym z członkiem rodziny, ale także okoliczności, które mogą mieć wpływ na indywidualne cechy pokrzywdzonego, jak np. stopień nasilenia cierpień emocjonalnych, ich charakter i czas trwania. Zadośćuczynienie ma bowiem za zadanie wynagrodzić doznaną krzywdę, a zatem jej wysokość nie może być oderwana od tych okoliczności, nie chodzi tu bowiem o wynagrodzenie samej przedwczesnej śmierci członka rodziny, ale o zadośćuczynienie doznanej krzywdy.

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że śmierć D. P. (1) na skutek obrażeń odniesionych w wypadku komunikacyjnym z dnia 24 października 2009 roku, spowodowała naruszenie dobra osobistego powodów w postaci prawa do życia w rodzinie i utrzymania więzi rodzinnych bratersko – braterskich przez nieodwracalne ich zerwanie.

Z niekwestionowanych bowiem wyjaśnień powoda M. P. (1) i przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda K. P. (1) wynika, że pomimo różnicy wieku, byli oni bardzo związani z D. P. (1), który w szczególności przez małoletniego powoda K. P. (1) traktowany był również jako ojciec.

Bracia zawsze mogli liczyć na pomoc D. P. (1), który opiekował się nimi i troszczył o nich, pomagał w nauce i różnych czynnościach domowych, spędzał z nimi wolny czas, uczył jeździć na rowerze i zaraził swoją pasją do motoryzacji. Bracie, a w szczególności powód M. P. (1), z uwagi na mniejszą różnicę wieku, zawsze mógł zwierzyć się D. P. (1) oraz traktował go jako autorytet i przyjaciela.

Nagła i niespodziewana śmierć brata była dla powodów tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, spowodowała głęboki ból i cierpienie, poczucie straty i pustki.

Powód M. P. (1) bardzo przeżył śmierć brata. Gdy dowiedział się o jego śmierci był w szoku, nie docierała do niego ta wiadomość, płakał. Powód załamał się, stał się zamknięty, milczący, cały czas spędzał w pokoju, który zajmował wspólnie z D. P. (1). Zaczął mieć problemy z rodzicami, z którymi się kłócił oraz w szkole, z nauką. Zaczął wagarować. Odczuwał brak osoby, której mógł się zwierzyć. Popadł w złe towarzystwo, zaczął zażywać narkotyki i alkohol.

Natomiast małoletni powód K. P. (1), budził się w nocy i płakał, chodził smutny, przygnębiony, nie chciał z nikim rozmawiać, nie chciał bawić się z dziećmi, jeść w szkole, na przerwach stał pod ścianą. Tęsknił za bratem, oglądał jego zdjęcie, które nosi obecnie cały czas.

Powodowie cały czas pielęgnują pamięć o bracie, systematycznie odwiedzają grób D. P. (1) i uczestniczą w mszach rocznicowych. Po śmierci brata D. P. (1) rodzeństwo bardziej do siebie przyległo.

Powyższe okoliczności zostały potwierdzone przez zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków H. P. (2) i A. P.. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, albowiem są one spójne, szczegółowe i wzajemnie się uzupełniają, a nadto korelują one z wyjaśnieniami samego powoda M. P. (1) i przedstawiciela ustawowego małoletniego K. P. (1). Ponadto okoliczności dotyczące odczuć i zachowania powodów M. P. (1) i K. P. (1), zarówno bezpośrednio po śmierci brata, jak i w późniejszym okresie oraz obecnie nie były zresztą kwestionowane przez pozwanego, który w tym zakresie nie zaoferował żadnego przeciwdowodu.

Ustalone zatem w niniejszej sprawie okoliczności, zarówno te obiektywne jak i dotyczące indywidualnych odczuć powodów, zdaniem Sądu, uzasadniają przyznanie im świadczenia z tytułu zadośćuczynienia w wysokości po 23.500,00 złotych, zgodnie z roszczeniem, jako dopłata do otrzymanej już kwoty 6.500,00 złotych. W ocenie Sądu dopiero bowiem kwota 30.000,00 złotych jest adekwatna do poniesionej przez powodów krzywdy.

Sąd nie znalazł również podstaw do obniżenia wysokości dochodzonego roszczenia z uwagi na ewentualne przyczynienie się poszkodowanego D. P. (1) pod kątem zapięcia czy też niezapięcia pasów przez poszkodowanego. Przede wszystkim strona pozwana nie zaoferowała w toku niniejszego procesu żadnego materiału dowodowego jednoznacznie świadczącego o tym aby D. P. (1) nie miał zapiętych pasów. Ponadto z opinii biegłej sądowej z zakresu medycyny sądowej bezsprzecznie wynika, że charakter i rozległość ciężkich uszkodzeń ciała D. P. (1), przy uwzględnieniu odtworzonego przebiegu wypadku drogowego i deformacji samochodu V. świadczą, że nawet gdyby poszkodowany w chwili zdarzenia miał zapięte pasy bezpieczeństwa, to i tak nie uchroniłyby go to przed doznaniem tych obrażeń, które w konsekwencji doprowadziły do śmierci D. P. (1) (dowód: opinia biegłej sądowej z zakresu medycyny sądowej D. P. k. 123, akta I C 583/15).

Sąd dał wiarę opinii biegłej sądowej, ponieważ jest ona szczegółowa, spójna i merytoryczna, a nadto sporządzona zgodnie z obowiązującym przepisami prawa. Ponadto opinia ta nie była kwestionowana przez strony procesu, które wniosły o dopuszczenie jej w poczet materiału dowodowego w niniejszej sprawie, z akt sprawy I C 583/15 z powództwa K. P. (2) przeciwko pozwanemu o zapłatę.

W zakresie żądania odsetek ustawowych Sąd uznał, że roszczenie zasługuje na uwzględnienie od dnia 11 lutego 2014 roku, a zatem od dnia następującego po dniu, w którym została wydana decyzja nieuwzględniająca dalsze roszczenia powodów.

Dlatego też Sąd oddalił roszczenie w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 1 stycznia 2014 roku.

Należy również zauważyć, że mimo, iż roszczenie strony powodowej w zakresie należności ubocznych nie było kwestionowane przez pozwanego, to w petitum pozwu powodowie, reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika wskazali datę naliczania odsetek ustawowych od dnia 1 stycznia 2014 roku, jednakże z uzasadnienia roszczenia w zakresie odsetek ustawowych wynika, że jest to data 11 lutego 2014 roku.

Istotnym jest nadto, że zasądzenie odsetek od wyrokowania prowadziłyby do ich umorzenia za okres sprzed tej daty i stanowiłyby nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika. Oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Dlatego też rolą sądu w procesie jest kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania. Odsetki stanowią bowiem, opartą na uproszczonych zasadach, rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Natomiast niewykonanie obowiązku ustalenia w ustawowym terminie właściwej wysokości powstałej szkody aktualizuje po stronie ubezpieczającego roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 8 grudnia 2009 roku I ACa 875/09 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 27 września 2013 roku VI ACa 282/13).

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w z zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013r. poz. 490) według stanu obowiązującego w chwili złożenia pozwu. Zgodnie bowiem z treścią § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

W przedmiotowej sprawie na koszty procesu po stronie powodowej, a mianowicie K. P. (1) i M. P. (1), składa się opłata stosunkowa od pozwu w wysokości po 1.175,00 złotych, opłata skarbowa od pełnomocnictwa w wysokości po 17,00 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości po 2.400,00 złotych.

Zatem, skoro powód M. P. (1) i K. P. (1) wygrali proces w całości, to zasadnym było zasądzić od pozwanego na ich rzecz koszty procesu w całości.